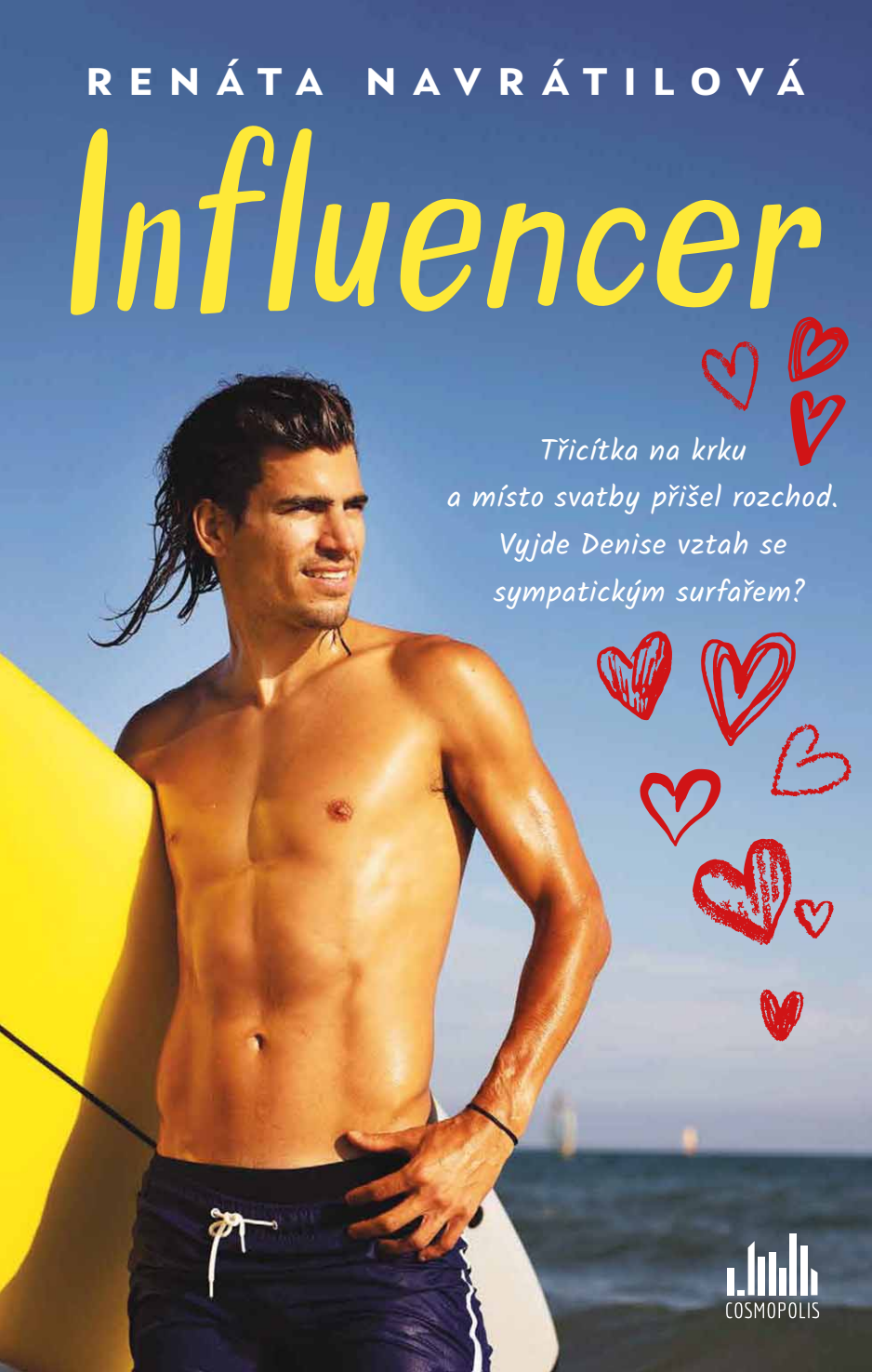
RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

Influencer

Třicítka na krku a místo svatby přišel rozchod. Vyjde Denise vztah se sympatickým surfařem?

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © Renáta Navrátilová 2024
© Grada Publishing, a. s., 2024

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

INFLUENCER

Nečekaný pád

„Dnes jdu s Markem na večeři," řeknu u oběda triumfálně své kolegyni a zároveň nejlepší kamarádce Editě.

„No, neke… Myslíš, že se konečně vysloví?"

„O tom nepochybuj. Pozval mě tam, kde jsme spolu byli na prvním rande."

„Ó, jak romantické," odtuší Edita.

„Že?" zasměji se natěšeně. „Poslední dny je děsně nervózní. Je mi ho tak líto, chudáčka. A to neví, že já vím."

„A řekneš teda ano?" zajímá se kamarádka.

„Jasně, že jo!" Ještě abych neřekla! S Markem jsem od svých devatenácti let. Poslední tři roky nedělám nic jiného, než čekám, až poklekne. Samozřejmě jsem na něj netlačila. O to se ostatně ochotně postarali mí příbuzní na různých rodinných oslavách.

Když s někým chodíte deset let, a navíc za osmnáct měsíců plánujete pompézní oslavu svých třicátin, dá se logicky očekávat, že se váš vztah posune do další fáze.

A já se konečně dočkám. Už dnes večer! Původně jsem teda myslela, že s žádostí o ruku počká až na dovolenou, na kterou jsme si plánovali zaletět za pár týdnů, ale to vůbec nevadí. Asi už to nemohl vydržet. Zhruba před deseti dny jsem u Marka ve skříni při úklidu vyžehleného prádla našla malou sametově

červenou krabičku – přesně takovou, jakou můžete pořídit ve zlatnictví. Neodolala jsem a otevřela ji. Upřímně… která žena by odolala? Já rozhodně ne! A byl tam! Byl tam jemný prstýnek z bílého zlata s malým kamínkem. Nedokážete si ani představit, jak divoce mi bušilo srdce. Provinile jsem krabičku zase zavřela a vrátila na původní místo. No, tak mě moje nedočkavost připravila o moment překvapení – a co? Dějí se horší věci. Ale ten pocit, že se ze mě brzy stane nastávající paní Fabiánová, byl opojný. Vždyť jsem si tisíckrát představovala, jak se to stane, kde se to odehraje, co mi při tom řekne, co u toho bude mít na sobě on a co já. To mi připomíná, že jsem se na dnešek objednala ke známé vizážistce a hairstylistce, abych v tu chvíli vypadala naprosto úchvatně. Štěstí, že se pohybuji v prostředí showbyznysu a mám všude patřičné kontakty, takže mě vezmou přednostně téměř kdykoliv. Nedocenitelná výhoda mé profese.

Ještě jedna poslední schůzka s klientem a pak už jen příprava na dnešní večer. Na tu velkou chvíli, na kterou budu do konce života vzpomínat, o které budu jednou našim dětem a vnoučatům vyprávět.

„Chceš večerní líčení?“ ptá se mě Magda.

„Ne, to by se asi nehodilo,“ uvažuji nahlas.

„Tak něco decentního, co tě zvýrazní a zároveň potrhne tvou přirozenost?“

„Přesně,“ potvrdím.

„A co s vlasy? Uděláme pár loken? Co budeš mít za šaty?“ zahrnuje mě otázkami.

„Ještě přesně nevím. Půjdu si je teprve půjčit. Představuji si něco jednoduchého a sexy.“

„Tušíš, jakou budou mít barvu?“

„Zvažovala jsem černou, bílou či nějakou pastelovou.“

„Dobře, mám na tebe zhruba třicet minut, takže to bude fakt rychlovka.“

Nemám s tím problém. O večeři vím teprve dva dny. Jsem ráda, že si na mě vůbec našla čas a vmáčkla mě do svého nabi-

tého programu. Magda je profík. Objednávají se k ní celebrity těch nejzvučnějších jmen. To, co dokáže lidem vytvořit na obličeji i na hlavě, je jedním slovem dechberoucí. Disponuje neuvěřitelným talentem. Pokaždé když od ní odcházím, si připadám krásná a okouzlující. Na druhou stranu si za to člověk pořádně zaplatí. Kvalita holt něco stojí.

I dnes jsem maximálně spokojená. Teď si ještě musím vybrat vhodné šaty. Stavím se pro ně do svého oblíbeného butiku, kde bych si jednou chtěla půjčit i ty svatební. Zkouším jich několik. Nakonec se nemůžu rozhodnout mezi třemi, takže si je s dovolením obsluhy vyfotím a zašlu je Editě, aby mi pomohla vybrat.

„Zkontroluj si Messenger, měla bys tam mít tři fotky. Vidíš je? Tak které?“ dožaduji se nedočkavě odpovědi, když obratem vytočím její telefonní číslo.

„Rozhodně ty černé.“

„Myslíš?“

„Jasný. Z fotky to vypadá, že ti sedí jako druhá kůže. Navíc jsou nechutně sexy. Krásně se třpytí.“

„A co ty stříbrné s vysokým rozparkem?“

„Ty jsou taky dobrý. Nejmíň se mi líbí ty šedé. Černé jsou za mě top. Jdi do nich.“

Ještě chvíli váhám a několikrát se převléknu, než se definitivně rozhodnu pro ty černé s lodičkovým výstřihem a dlouhým rukávem.

Doma je doplním elegantním kabátkem do pasu a botami na vysokém podpatku. Pak se pomalu přesunu do restaurace, kde se mám sejít s Markem.

Jsem tu první. Trošku mě zaskočí, že nám Marek zarezervoval stůl v hlavní části, nikoliv v salonku. Nikdy mi nepřišel jako exhibicionista. Já osobně bych v tak důležité chvíli uvítala alespoň trošku soukromí. Kdybych si mohla vybrat ideální místo na žádost o ruku, restaurace by to určitě nebyla. Většině chlapů zkrátka chybí nápaditost a originalita. Nechápu, proč si myslí, že v tak důležitý životní okamžik u toho žena potřebuje početné

publikum. Přitom my jsme skromné – stačila by nám kytka, prsten a… vlastně bychom ani tu kytku s prstenem nepotřebovaly. Stačil by nám pořádně dlouhý proslov o tom, jak moc jsme úžasné a skvělé, proč si vybrali zrovna nás a proč s námi chtějí strávit zbytek života. Jak prosté. Jenže většina z nich to neumí, ale co už… Nikdo není dokonalý. Důležité je, že nás milují takové, jaké jsme, a chtějí si nás vzít se všemi našimi nedostatky. Už to samo o sobě je tak romantické.

Další věc, která mě překvapí, je, že má Marek zpoždění. Byli jsme domluveni na šestou. On většinou chodí včas. Vlastně vždycky chodí včas. Já přišla dokonce o pět minut dříve. Počítala jsem s tím, že už tu bude a jakmile mě zahlédne v těchhle okouzlujících šatech, s úsměvem vstane, půjde mi naproti a způsobně mě usadí. Prostě doják jak z Hollywoodu od první chvíle.

Ručička na velkých designových hodinách uprostřed restaurace ukazuje už dvacet minut po osmnácté hodině. Zkontroluji telefon. Žádná zpráva ani zmeškané volání. Zvláštní. Snad se mu nic nestalo.

Tak ne, nestalo. Po dalších deseti minutách ho zahlédnu ve dveřích. Chvíli se rozhlíží, pak mě spatří a zamíří přímo ke mně. Rozbuší se mi srdce. Vidím na něm, jak šíleně nervózní je. Vůbec mi nevadí, že nenese obrovský pugét rudých růží, i když bych se nebránila. Herečky a zpěvačky, se kterými spolupracuji, běžně dostávají kytice obřích rozměrů, které nemůžou ani pořádně unést, ať už při narozeninách, svátcích, premiérách a často prostě jen tak – něco ve stylu: chtěl jsem ti udělat hezký den. Já jsem nižší liga. O dost nižší. Mně se to nestává. I když Marek se svým platem rozhodně nepatří k těm, kteří by si nemohli dovolit svou vyvolenou zahrnovat dary několikrát do měsíce. *Možná si to domluvil předem a nechal ji u obsluhy,* napadne mě, jako by to snad bylo důležité. Není. Vůbec není. Jsem taky nervózní. Kdybych nenašla tu malou rudou krabičku ve skříni, brala bych to jen jako obyčejnou večeři, kdy si objednáme něco dobrého k jídlu a budeme si spolu povídat o všem

možném, tak jako jsme to dělávali dřív. V poslední době nějak nebyl čas. Oba jsme pořád v jednom kole. Hlavně díky práci. Marka zaměstnává významná developerská firma, stojí si v ní hodně vysoko, a tak má starostí nad hlavu. Často se v ní zdrží dlouho do večera.

Markovi to sluší jako vždy. Je poměrně vysoký a štíhlý. Vypadá skoro pořád stejně, jako když jsem ho poznala. Za těch deset let, co jsme spolu, mu narostlo jen trošku bříško a prořídly mu vlasy. Z mladého kluka se stal muž. V tmavě modrém obleku s bílou košilí a vázankou mu to sekne.

„Ahoj," pozdravím ho a široce se na něj usměji.

„Ahoj," řekne prkenně, „promiň za to zpoždění."

„V pohodě," mávnu nad tím ledabyle rukou. „Zdržel ses v práci?"

„Jo," přikývne a uhne pohledem. A pak chvíli mlčí. Je toporný, neklidný a totálně nesvůj. Je mi ho líto, ale zároveň se tou situací trošku bavím. Přijde mi roztomilé, že si není jistý.

Chce se mi říct: *V klidu, stejně ti řeknu ano*.

To už k nám dorazí číšník. Marek sjede pohledem stůl a po mém vzoru si objedná jemně perlivou vodu.

„Něco k jídlu si budete přát?" optá se nás zdvořile.

„Ještě nemáme vybráno," informuji pohotově obsluhu a zahloubám se do jídelníčku. Popravdě na jídlo teď nemám myšlenky. Žaludek mám sevřený a celé tělo mě brní v blažené předtuše toho, co se za pár chvil odehraje.

Vyzývavě se podívám na Marka a pozvednu tázavě jedno obočí. *Tak už se vymáčkni!* povzbuzuji ho v duchu. Všimnu si, že mu na čele vyskočily kapky potu, a to v restauraci není kdovíjaké teplo.

„Ehm, já… chtěl… chtěl bych ti něco říct," začne Marek koktavě.

Nadšením poposednu. Snažím se, aby můj hlas nezněl moc jásavě, když se s pusou roztaženou od ucha k uchu ptám: „Vážně? A co?"

Marek se ošije, nadechne se a… Teď… teď přijde ten okamžik, na který jsem tak dlouho čekala, na který budu po zbytek života vzpomínat, o kterém budu vyprávět všem svým kamarádkám a…

„Chci se rozejít," dostane ze sebe odhodlaně.

Otočím hlavu na stranu a přivřu oči. Mám pocit, že jsem se přeslechla. Několikrát prudce zamrkám: „Cože chceš?"

„Chci se rozejít," zopakuje a dívá se přitom hrdinsky do stolu.

Cítím, jak mi můj oslnivý úsměv mrzne na rtech. „To má být vtip?"

„Ne."

„Děláš si legraci?!" vyjeknu hlasitě. „Ty mě po deseti letech posíláš k vodě?"

„Tiše, otáčejí se po nás," krotí mé emoce.

„Je mi úplně fuk, že na nás zírají!" křiknu po něm. „Ať se klidně podívají na…"

„Myslel jsem, že když tě vezmu někam do restaurace, přijmeš to líp," skočí mi do řeči.

„Někam do restaurace? To jako vážně?" zaječím na něj. „Vždyť je to místo, kam jsme spolu šli na naše první rande!"

„Opravdu?" podiví se kreténsky. „To se mi asi vykouřilo z hlavy. Vždyť to tady vypadalo úplně jinak."

Jasně, že vypadalo! Vždyť za tu dobu restaurace dvakrát změnila majitele a několikrát provozovatele, prošla rekonstrukcí a modernizací. Tehdy bychom si určitě nemohli dovolit jít do takové restaurace! Vždyť jsem měla čerstvě po maturitě.

„To je vážně super, že si ani na takovou věc nevzpomeneš!" prsknu po něm ironicky.

„Vidíš, jak hezká je to symbolika. Kde to začalo, to taky skončí," praví ten dement.

Já mu dám symboliku! Ani nevím, kdy číšník před Marka postavil sklenici s vodou. Chytnu ji a se škodolibým uspokojením mu ji chrstnu do tváře. „Až na to, že tady to vůbec nezačalo. Poznali jsme se jinde!" zasyčím nenávistně. Jako by snad na tom teď záleželo.

Pak jen pozoruji, jak si Marek, který je mým jednáním silně zaskočen, vytírá vodu z očí.

„Ty seš vážně hysterka a vždycky jsi byla," oznámí mi nasupeně.

Svraštím čelo: „Vážně? Z čeho usuzuješ? Nemyslím si."

„Doufal jsem, že se můžeme rozejít jako dva normální dospělí lidé, ale s tebou se to fakt nedá."

Marek se začne rozhlížet a shání se po ubrouscích. Kromě obličeje, vlasů, košile a části saka je mokrý i ubrus před ním. Štěstí, že jsme si dosud neobjednali. Mohl by se utřít ubrousky u příborů, takhle má smůlu. Na pomoc mu ovšem přispěchá číšník, který mu podává papírové utěrky. „Vše v pořádku?"

„V naprostém," zašklebím se na něj. „Bylo mu jen horko, tak se chtěl osvěžit," zaironizuji.

Teď už nás sledují opravdu všichni. Nevyžádaná pozornost není příjemná ani jednomu z nás.

„Zaplatím," poprosí ho Marek věcně. Jak jinak. Ten posera uteče. Jako vždy. Jakýkoliv konflikt mu byl vždy bytostně nepříjemný.

„To snad nemyslíš vážně?" zaútočím na něj znovu.

„Co nemyslím vážně?" nechápe.

„Že teď odejdeš!"

„Myslím," potvrdí.

A pak si toho všimnu. Zatímco já začínám vnitřně šílet, veškerá Markova nervozita je pryč. Vystřídaly ji úleva, odměřenost, klid a lhostejnost. „Cože? A víc mi k tomu neřekneš?"

„Co ti k tomu mám říct víc?" nechápe.

„Třeba důvod…"

„Prostě nám to neklapalo," odvětí jednoduše.

Prostě nám to neklapalo? Úžasem rozšířím oči: „A to je všechno?"

Marek se zvedá k odchodu, ani na příchod obsluhy nečeká. „Jo, to je všechno. Tady jsou peníze na útratu. Měj se. Čau."

Jeho arogantní přístup mi zvedne tep. Okamžitě stojím na nohách. V mé sklenici ještě polovina vody zbyla. Ani nevím, jak se to stane, ale jednoduše na něj vyleji i ji a pak sama sebe slyším uštěpačným tónem říkat: „Taky se měj. Čau."

V tomto momentu lituji jediné věci, že jsem si kvůli linii neobjednala žlutou lepivou Fantu, nebo alespoň Coca-Colu.

Narovnám se, zastrčím břicho a chůzí top modelky vznešeně odcházím. Tak moc bych si přála, aby si ten bídák uvědomil, o co právě přichází.

Když vás opustí ten, koho jste měli rádi, jako by svět najednou vybledl, jako by každý nádech a každý krok zničehonic přestal dávat smysl.

Bezcílně bloumám ulicemi. V hlavě mám temno a jednu otázku: Proč? Vždyť si mě přece chtěl vzít. Těžko by jinak pořizoval zásnubní prstýnek. Proč si to rozmyslel? Co jsem udělala špatně? Přece jen tak nemůže hodit za hlavu všechen ten společný čas a všechny naše zážitky.

Nechce se mi domů. Bude tam? To těžko. Určitě se zařídí jinak a mně to srdce utrhne. Co bude s naším společným bydlením? Budeme spolu stále žít, nebo bude trvat na tom, abych se odstěhovala? Možná bychom to mohli dát ještě dohromady… Kdybych alespoň věděla, co přesně mu na mně vadí. Mohla bych se pokusit změnit, zvrátit jeho rozhodnutí, dokázat mu, že jsem ta pravá.

Moje boty ani můj outfit nejsou přizpůsobené na dlouhou procházku. Volám Editě, ale nebere to. Rozhodnu se za ní stavit. Stejně ji mám cestou. Nasednu na tramvaj a jedu.

Ještě k ní ani nedorazím a už se mi ozývá zpět. Přijmu hovor: „Tak co? Bylo to nezapomenutelný?" vyzvídá nedočkavě.

„To rozhodně," odfrknu. „Seš doma?"

„Jo, jsem."

„Tak mě za chvíli očekávej," ohlásím se.

Edita mi pípne bzučákem a brzy už mi otvírá dveře doširoka.

„Můžu gratulovat nastávající mladé paní Fabiánové?“ směje se. Pak se mi podívá do tváře a zarazí se: „Počkat. Stalo se něco?“ Hned poté chytře střelí očima na mou levou ruku.

„Marek se se mnou rozešel,“ řeknu bezbarvě.

Edita se chytí v údivu za pusu: „Nene.“

„Jojo,“ potvrdím tiše.

Edita rozpřáhne ruce: „Pojď sem.“ Obejme mě a nohou strčí do dveří. Ty se zabouchnou. Stojíme v předsíni a já se konečně uvolněně rozbrečím.

„Co se teda stalo?“ odváží se Edita zeptat zhruba po půl hodině, kdy prolévám krokodýlí slzy, a postaví přede mě sklenici s vínem.

Na žal by se nemělo pít, bleskne mi hlavou.

„Víno?“ podivím se.

„No dobře, podám něco tvrdšího.“

Za chvíli už přede mě staví panáka rumu. „Kopni to do sebe. Pomůže ti to,“ pobídne mě.

Sice tomu nevěřím ani v nejmenším, ale poslechnu ji.

„Co se teda stalo?“ zopakuje svůj dotaz.

„Netuším.“

„Přece jste se nemohli rozejít jen tak,“ oponuje mi.

„Prý nám to neklapalo,“ papouškuji a cítím, jak se mi přitom svírají útroby. „Jak to vůbec může říct, že nám to neklapalo!“ vybuchnu. „Naopak – maximálně nám to klapalo! Vždyť jsem pro něj dělala první poslední. Do práce jsem mu připravovala krabičky se svačinami, prala jsem mu, žehlila, uklízela. Doma měl full servis. Jak to vůbec mohl říct?“

„A co sex? Spali jste spolu?“

„Jo, to víš, že jo. V posledních měsících to bylo sice trošku slabší, ale přičítala jsem to jeho pracovnímu vytížení a taky… co bys chtěla po deseti letech? To už se ti z toho druhého kolena prostě nepodlomí. Leda by tě přes ně někdo praštil basebalkou.“

„Nic víc ti neřekl?“ vyzvídá dál moje nejlepší kamarádka.

„Ne. Pokud nepočítám to, že jsem hysterka."

Edita se zasměje: „Ty přece nejseš hysterka… jen jsi…"

„Že jo?" dožaduji se souhlasu.

„Jasně, jen jsi někdy přehnaně emotivní."

Nezkoumám, co tím myslí.

„Co jsi mu na to řekla?"

„Nic. Vylila jsem na něj minerálku."

„Kecáš?!" vypískne Edita.

„Nekecám."

Edita prohne rty, zakroutí hlavou a pobaveně řekne: „Vůbec nechápu, kde na tom byl, že seš hysterka."

„To já taky ne."

Je zajímavé, že i když celý rozchod trval zhruba deset minut, já o tom dokážu mluvit celý večer a i část noci. Rozebíráme to zprava, zleva, odshora dolů, analyzujeme ze všech možných stran a úhlů a stejně se vůbec k ničemu nedobereme – maximálně k tomu, že je Marek hajzl.

Jsem toho plná celý následující den a ten teda stojí za to. V sedm ráno, kdy ležím v Editině tričku na gauči přikrytá dekou, mě vzbudí zvuk budíku a odstartuje mi tím odporný bolehlav. Je mi hrozně na těle i na duši. V koupelně, kam se jdu opláchnout, zjistím, že vypadám jako někdo, kdo se vrátil z říše mrtvých.

Doufám, že má ten blb alespoň výčitky, že jsem nespala doma. Snad mu brzy dojde, jakou kardinální chybu udělal, když se mě rozhodl pustit k vodě. Rychle zkontroluji telefon, kdyby mu to už náhodou došlo. Tak nic. Nula zmeškaných hovorů. Nula zpráv. Žádný chat.

Nejraději bych si vzala dovolenou a poddávala se depresivním myšlenkám, ale takový luxus si bohužel nemůžu dovolit. Dnes mám důležitou schůzku a taky musím připravit návrhy smluv a poslat je právničce, což je vždycky pruda. Takže poté, co si dám sprchu, se nasoukám do Editiných džínů – a co že jsou mi trošku kratší a těsnější? Všimne si toho někdo? Bude to někdo

řešit? Rovněž si od ní půjčím obyčejné triko. Navrch si obléknu svůj krátký kabátek. Dlouhé hnědé vlasy stáhnu do gumičky. Rty si obtáhnu výraznou rtěnkou, kterou nosím pořád u sebe. Ta barva mi sluší. Chybí-li ti sebevědomí, dej si rtěnku – ideálně křiklavou. Bude to méně poznatelné. Na opuchlé oči narazím kamarádčiny tmavé brýle.

Do práce se přesunu společně s Editou metrem.

„Jak ti je?" ptá se starostlivě, když vyjdeme z podchodu a zamíříme si to do Příčné ulice.

„Zabij mě, prosím," zaskuhrám, protože mám co dělat, aby mi neexplodoval mozek v hlavě. Žaludek se mi sem tam varovně zhoupne. Ještě štěstí, že dnes nemáme žádný casting. To bych nedala. Na celé dopoledne se zašiji k počítači, nadopuji se životabudiči a nejdřív procházím selftapes – alespoň se tak tvářím. Ve skutečnosti mi videa blonďatých plus size hereček splývají a nevidím mezi nimi rozdíl. Je mi děsně. Fyzicky i psychicky. Očima hypnotizuji mobil, jehož bolestivé mlčení mi drásá nervy.

Zato firemní linka hrčí v jednom kuse. Nejraději bych ji vypnula. To si nedovolím, proto ji alespoň v pudu sebezáchovy přepnu do diskrétního módu.

Promluvím si s ním, letí mi hlavou kolem poledne. Měli bychom si to vyříkat. Třeba ještě ten konec není definitivní. Nemůže být. Vždyť si mě chtěl vzít! Třeba jen zazmatkoval. Určitě zpanikařil. Odpoledne na něj počkám, až se vrátí z práce, a v klidu se o celé situaci pobavíme. *Určitě to bude dobrý* utěšuji se v duchu. Bude to dobrý. Musí!

Než nám ve dvě hodiny začne schůzka s klientem, který chce, abychom mu obsadili herce a herečky do válečného filmu, podaří se mi dát trochu dohromady. Snažím se ze všech sil vnímat a zapisovat jeho požadavky. Dnes naštěstí jednání nevedu já, ale moje šéfová Katka, která se mě těsně předtím, než přijde zákazník, už po druhé zeptá, jestli jsem v pořádku. Sice nejsem, ale nahlas vyslovím pravý opak a vyhnu se jejímu podezíravému pohledu. Nehodlám se s kopačkami nikomu svěřovat.

Návrhy smluv odsunu na zítra. V půl páté se seberu a chvátám na byt, co kdyby dnes Marek končil dřív. Měla bych se dát trošku do pořádku, aby se mě neleknul. Chci si jen v klidu promluvit. Bez emocí. Zajímá mě, co se doopravdy stalo, co se pokazilo, proč to chce ukončit.

Skočím na metro a jedu až na konečnou. Odtud to mám domů zhruba sedm set metrů pěšky. Zítra bych se měla stavit do butiku vrátit šaty. Nesmím na to zapomenout.

Se srdcem až v krku vyběhnu schody do pátého patra a třesoucími se prsty odemknu. Vstoupím do malé předsíně. Marek tu ještě není, poznám to podle chybějících bot i kabátu. Snad brzy dorazí. Vyzuji se a vstoupím do prostorného obýváku s kuchyňským koutem a balkonem. Zajdu si do koupelny umýt ruce a opláchnout obličej.

Hm, tak Marek evidentně taky nespal doma. Jeho kartáček i pasta jsou fuč. Ten posera… Snad dorazí alespoň dnes? Neměla bych mu napsat, že na něj čekám?

Rozhodnu se s tím ještě chvíli počkat. Zajdu se převléct do malé ložnice. Editiny džíny nepatří zrovna k nejpohodlnějším. Už se těším, až je sundám.

Vtom se mi rozhrčí telefon. Nedočkavě po něm skočím. Že by? Tak nic. Volá mi Karel, zhruba padesátiletý herec a dabér, kterému dělám soukromě agentku. Peníze z castingovky nejsou sice špatné, ale taky nejsou bůhvíco. Pokud chce člověk žít a zároveň i něco ušetřit, musí se hodně otáčet. Kromě toho, že jsem jedna ze šesti zaměstnanců castingové agentury, jsem také manažerka dvou velmi známých tváří – a Karel je jednou z nich. Nedovolím si hovor odmítnout. Je mi jasné, že nevolá jen tak. Většinou jsem to já, kdo jeho telefonní číslo vytočí první.

„Zdravím, Karle," ohlásím se a snažím se neznít, jako by mě právě přejelo porsche.

„Denisko, rád tě slyším. Myslíš, že bys nám mohla najít v našem nabitém harmonogramu termín pro schůzku? Potřeboval bych s tebou něco důležitého probrat."

„To zní vážně. Stalo se něco?“

„Ne, neboj se,“ řekne tím svým charismatickým hlubokým hlasem.

„Dobře. Mrknu se, jak jsi na tom, a dám ti vědět. Jak moc to spěchá?“

„Úplně to nehoří.“

„Když vydržíš, mrknu se hned do diáře.“

„To bys byla laskavá.“

„No… buď bychom mohli hned teď v pondělí zajít na oběd, nebo pak až přespříští středu. Jo, a šla by i sobota. Večer hraješ. Můžu se za tebou pozítří stavit do divadla, kdybys chtěl.“

„Necháme to na to pondělí, ano?“

„Dobře. Mohli bychom zase do restaurace v Příčné, nevadilo by ti to? Co takhle ve dvanáct?“

„Dohodnuto. Budu tam. Těším se, Denisko.“

„Já taky,“ loučím se s ním a vrátím se do kuchyně udělat si dnes už třetí kávu. Očima rychle přelétnu kuchyňskou linku. Moment! Kde je kávovar a kde je můj mixér na smoothie? Ježkovy oči, oni nás vykradli!

Otočím se po místnosti, abych zjistila, co všechno chybí. Televize pevně visí na svém místě, ale nikde nevidím Markův playstation. Rychle běžím do ložnice, abych zkontrolovala, zda zcizili i můj notebook a šperky. Tak ne, počítač si v klidu hoví na nočním stolku. Otevřu skříň a užasle zírám na prázdná ramínka. Přesně na polovinu prázdných ramínek. Hruď se mi přitom sevře úzkostí. Ne, to snad není možné! Určitě se mi to jen zdá! Pomalu mi dochází, co se tu děje.

Přiskočím ke komodě – všechny Markovy trenýrky, ponožky, opasky, kravaty jsou pryč. V předsíni už jen pro jistotu nakouknu do velké vestavěné skříně, ve které se uvolnilo hned několik polic.

V druhém kole podniknu mnohem důkladnější sondáž. Po Markovi není v bytě ani památka. Nezapomněl opravdu na nic. Dokonce vytáhl i své fusekle a spoďáry ze špinavého prádla. Jako bych tu celou dobu bydlela jen sama.

Tak ne, přeci jen něco tu po něm zůstalo – několik společných fotek visících na zdi. Buď je přehlédl, nebo mi je tu milostivě nechal.

Původní lítost pomalu přechází ve vztek – chybí můj toustovač i sendvičovač, úžasná hluboká pánev, fritéza, mikrovlnná trouba, dřevěné prkýnko, nože, žehlička i s žehlicím prknem. Ze skříně dokonce zmizelo i nerozdělané XXL balení pracího prášku včetně aviváže. Nestačím zírat. Divím se, že si neodstěhoval i ty pitomé rámečky. Fotky mohl položit na konferenční stůl, nebo hodit rovnou do koše.

Motá se mi hlava. Z rozrušení se mi udělá fyzicky nevolno. Tenhle byt jsme si pronajali před třemi lety. To už jsme oba slušně vydělávali – hlavně tedy Marek. Přesunuli jsme se sem z jednoho pidi bytu o výměře dvacet osm metrů čtverečních, kde jsme společně bydleli skoro čtyři roky. Nový byt jsme vybírali spolu. Našli jsme výhodnou lokalitu pro nás oba, aby to ani jeden z nás neměl daleko do práce. Navíc náš současný byt byl i částečně vybavený a se spoustou úložných prostor. Jediné, co jsme si dokupovali, pokud nepočítám několik dekorací na zútulnění, byla pračka se sušičkou a postel. Nic víc.

Zhluboka dýchám a snažím se nesesypat. Stejně je to marný boj a po chvíli se rozbrečím jako malá holka, protože mi to dojde. Je konec. Definitivní. Celé to měl moc dobře naplánované. Kdyby se jednalo jen o nějaký zkrat či nejistotu, těžko by se zvládl odstěhovat v tak rekordním čase. Kdy to jen stihnul? Včera večer po rozchodu? To těžko. Nemohl vědět, že se nevrátím hned domů. Dnes přes den, když jsem byla v práci? Možná… i když ani s tímhle počítat nemohl. Co kdybych si vzala dovolenou? Nebo byl důvod jeho zpoždění právě tohle? Záleží vlastně na tom? Ne, stejně by to nic nezměnilo.

Dát někomu vale po deseti letech vztahu bez udání důvodu, mi přijde opravdu děsně „hrdinské“ a hodné náctiletého nevyzrálého pubertálního dítěte. Stejně mě to pořádně sejme. Připadám si, jako kdyby se mi zhroutil svět.

I takové dny jsou

Vypadám děsně. Do práce se mi vůbec nechce, nejraději bych si zalezla někam do klidu a tam se poddávala sebelítosti.

Zapípá mi telefon, který jsem s krátkými přestávkami hypnotizovala celou noc. Co kdyby se přece jen ozval? Neozval. Jediný člověk, který má aktuálně zájem o mou osobu, je Edita. Večer mi volala i psala. Teď mě postrádá leda operátor – respektive postrádá platbu za služby. Upozorňuje mě na zúčtovací období.

„Trhni si," zavrčím zklamaně a snažím se zamaskovat si kruhy pod očima, aby se mě v práci nelekli.

„Už jste to slyšeli?" přiřítí se do kuchyňky Aneta jako utrhnutá lavina zrovna ve chvíli, kdy si připravujeme kávu.

„A co?" optá se náš dvorní kameraman Pepa, jinak největší drbna široko daleko.

„Anna se bude vdávat!"

„Kecy!" vypískne Edita.

„Tak toho svýho pracháče konečně uhnala… dobře ona," usoudí Eva nevzrušeně.

„Zase tak dlouho spolu nejsou, ne? Hádám rok? Dva?" sonduje Kateřina, obrátí se na mě a upraví si výstřih tak, aby z jejího bujného poprsí, které tak ráda ukazuje, lezlo ven jen přiměřené množství.

Anna Svobodová, jedna z největších star naší castingovky, velmi úspěšná, talentovaná, a proto taky často obsazovaná herečka, které mimo naši agenturu poskytuji soukromě svoje manažerské služby. S Annou jsme si perfektně sedly od první chvíle. Je hodně upovídaná, sebevědomá a svá. Znám ji od počátku její kariéry, ještě když studovala na DAMU. Jako teenager se zaregistrovala k nám do agentury a chodila na castingy. Když její sláva začala strmě stoupat a ona se začala ocitat v časovém presu, poprosila mě, zda bych jí nepomohla organizovat její nabitý harmonogram. Samozřejmě, že jsem souhlasila. Jednak mě to baví, navíc jsem si s ní lidsky sedla a v neposlední řadě mi za to platí. Dalo by se říct, že jsme si velmi blízké, proto mě zpráva o jejich zásnubách překvapí a zároveň rozlítostní. Ne že bych jí to nepřála, to vůbec ne, jen… bych se ráda vdávala taky. Ani v nejmenším jsem netušila, že jsou spolu tak daleko. V tomhle ohledu se mi příliš nesvěřuje. Svoje soukromí si hodně chrání. Bojí se, aby nic neprosáklo do bulváru. Ten její by prý řádil. Vytušila jsem, že je snad nějaký bohatý podnikatel či co.

„Tak nějak," odtušším a snažím se, aby můj hlas nezněl příliš sklesle. Jenže on i přes veškerou snahu zní sklesle a navíc se mi chvěje. Všichni přítomní se po mně podívají.

Zaryji oči do podlahy a dělám jako že nic.

„Stalo se něco?" chce vědět Katka.

„Ne. Nic," zamítnu její podezření a raději se vytratím do kanceláře. Rozhodnu se vypít si kávu v soukromí u počítače. Na ranní mítink stejně nemám náladu.

Ještě nejsem ani v polovině chodby, když zaslechnu, jak Káča s Pepou masírují Editu, a ta mě bez rozpaků nabonzuje: „Dostala kopačky."

„Dík, Edit, seš fakt kámoška, víš to?" vlítnu do jejího ateliéru chvíli před obědem.

Ta se zahihňá: „Že jo?"

„To jsi to hned musela vyžvanit?"

„Prosím tě, stejně by se to neutajilo. Nejpozději příští týden by to prasklo," odhaduje.

Kousnu se do rtu: „Co když to ještě není definitivní?"

Edita nevěřícně zamrká: „To si myslíš?"

„Nevím. Spíš ne, ale přála bych si to."

„Kašli na něj. Zasloužíš si někoho lepšího."

Když já nikoho lepšího nepotřebuji! Chci Marka! Náš vztah mi vyhovoval a podle mě i jemu. Nechápu, co se kde zlomilo.

„Myslíš, že bych mu měla napsat?"

„Jen to ne! Přece nebudeš dolízat!" děsí se Edita.

Málem se urazím: „Já přeci nechci dolízat!"

„Ne? A co by to tedy bylo?"

„Chtěla bych jen vědět, co se stalo, proč mě vlastně opustil, co jsem udělala špatně a…"

Edita mě chytí kolem ramen: „Zlato, ty jsi nic špatně neudělala."

„Určitě jo, jinak by to takhle neukončil."

„Hloupost," snaží se mi to Edita vymluvit.

„Napíšu mu, že si chci promluvit. Ať se dnes večer staví k nám na byt. Stejně ještě musíme probrat spoustu věcí. Není to hloupý?"

„Podle mě nemá smysl se v tom rýpat," sdělí mi svůj názor. Jenže já se v tom nedokážu nerýpat a klidně si dobrovolně do krvácející rány přisypu další sůl. Takže když mu v čase, kdy všichni kromě mě zmizí na oběd – já nejdu, nemám hlad ani chuť –, pošlu zprávu, že bych si s ním večer v sedm u nás na bytě ráda promluvila a domluvila se na několika věcech, cítím se o fous lépe. Určitě se dnes spousta věcí vyjasní.

To ovšem nepočítám se scénářem, že Marek vůbec nedorazí! Dokonce se ani neobtěžuje mi na mou zprávu odpovědět. A když mu v devět večer těsně před zhroucením volám, típne mi to. Rychle tedy vyťukám: *Pokud se ti to dnes nehodí, můžeme kdykoliv během víkendu. Dej vědět, jak ti to vyhovuje.*

I tato moje zpráva se dočká ignorace. Chodím po bytě jako lev v kleci a je mi příšerně. Proč? Proč? Proč?

Ještě že mám Editu. Ta za mnou dorazí rovnou se dvěma láhvemi červeného vína do půl hodiny poté, co jí odpovím na její *Tak co?*, které mi poslala na WhatsApp.

Tak nic. Nedorazil a telefon mi nebere :-(

Při pohledu na šaty složené v papírové tašce, která leží na konferenčním stolku, se plácnu do čela. Do háje! Já na ně zapomněla. Budu je muset zajet vrátit zítra ráno. Jinak se mi ten rozchod pořádně prodraží.

Povzdychnu si a složím hlavu do dlaní. Měl to být můj den. Den, na který nikdy nezapomenu. Hořce se pousměji. Jo, to by sedělo. Jsem si jistá, že takovou zradu do konce života z mysli nevytěsním.

„On si fakt odvezl kávovar i mikrovlnku, jo?" žasne Edita při svém průzkumu.

„Jo, dokonce i balení prášku na praní a aviváž."

„To je ubožák."

„Přivlastnil si i mixér na smoothie, který jsem od něj dostala k narozeninám."

„Pojď. Obleč se. Jdeme pařit," vybídne mě Edita.

„Ses zbláznila? Na to zapomeň! Nikam nejdu," odmítnu rázně její návrh.

„Nějak tě z té depky vytrhnout musíme."

„Takhle určitě ne," protestuju.

I když nakonec nikam nejdeme, podaří se mi přežít víkend, který se nechutně vleče. Dokonce i ty šaty zvládnu vrátit. Telefon, ten mrzák mrzáckej, neohlásí ani jednu zprávu či hovor, po kterém tak toužím.

Zavítat v pondělí do práce je pro mě skoro vysvobození. Veškerou energii věnuji nejprve draftům smluv. Ty pak pošlu s několika požadavky na kontrolu právničce, která nám poskytuje externě svoje služby. Potom znovu procházím selftapes oversize hereček. Tentokrát jsem úspěšnější a dokážu svůj tok myšlenek

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Influencer*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.